

ההקדשה

תמציא להם איזה סיפור, היא אמרה. אתה טוב בזה.

את הסיפור הזה סיפר לי קולגה. בלילה האחרון של יריד הספרים בפרנקפורט. שנינו היינו שיכורים לגמרי, ולמחרת, בארוחת הבוקר במלון, הוא הזהיר אותי שאם אי פעם אני אכניס את זה לאחד מהסיפורים שלי, הוא יהרוג אותי. ובכל זאת – בשנה שעברה הוא נסע לקדם ספר חדש שלו ברומניה. ארגנו לו כמה ראיונות לכלי התקשורת בלובי של המלון, ובערב נקבעה ארוחה חגיגית במסעדה בהשתתפות המו"ל. כבר בריאיון הראשון שאלה אותו העיתונאית מדוע הקדיש את הספר לבנו. הוא תמה מעט. אבל ייחס את זה לכך שהייתה צעירה ואולי קצת נרגשת. כשגם המראיין השלישי ביקש לברר למה להקדיש דווקא ספר כזה לבנו, עצר את הריאיון וקרא לאשת יחסי הציבור, שהייתה שקועה בשליחת הודעות בסלולארי שלה. מה כתוב כאן? הצביע על שלוש המילים ברומנית שבעמוד ההקדשה. "לבן שלי", היא אמרה.

"אבל... יש לי שתי בנות", הוא אמר. "ואת הספר... את הספר המקורי, זאת אומרת... הספר מוקדש להן".

אולי כדאי שתברר את זה עם המתרגמת, משכה אשת יחסי הציבור בכתפיה, וחזרה ושקעה בטלפון שלה.

הושיבו את המתרגמת לידו בארוחת הערב. הריח של הבושם שלה, הוא נזכר. עדין אבל נוכח. מתוק אבל אסרטיבי. גם אז, לפני שלוש שנים, הוא חשב שזה כנראה לא רק הבושם. אלא האופן שבו הוא מתרכב איתה. עם העור הכהה שלה.

הם דיברו על מוזיקה, הוא נזכר. על כמה חשובה המוזיקליות בכתיבה ובתרגום. באיזושהו שלב בשיחה, הוא הרגיש גם את הרגל שלה מתחככת ברגל שלו מתחת לשולחן. תמיד חשב שזה קורה רק בסרטים. חיכוכי רגליים מתחת לשולחן.

עכשיו היא לא חיככה את רגליה ברגליו. פניה היפות היו חיוורות. והיא לא נעצה אפילו פעם אחת מזלג בממליגה שהייתה שפוכה על הצלחת שלה. הוא לא רצה לבייש

אותה מול אנשי הוצאת הספרים, אז הוא שאל בשקט, כמעט בלחש, איך לעזאזל יכלה לטעות כך בתרגום ההקדשה. זו לא הייתה טעות, היא אמרה בשקט. כמעט בלחש. לפני שהספיק לענות היא סיננה: לפני הקינוח אצא לעשן סיגריה. חכה דקה, וצא אחרי. גם אז הם יצאו לעשן מחוץ למסעדה. וכשסוכך על הלהבה של המצית מפני הרוח עבורה, נגע עורו בעורה. עכשיו כל אחד מהם הצית את הסיגריה שלו לעצמו. הוא בן שלוש, היא אמרה.

מכל הדברים, ירש ממך דווקא את האף, היא אמרה.
קראתי לו תומאש, היא אמרה.
אבל למה... למה לא...? הוא אמר. קולו נשנק.
אני לא רוצה ממך שום דבר, היא אמרה.
וגם לא ארצה, היא אמרה.
ואחרי שאיפה ארוכה מהסיגריה הוסיפה –
רק את ההקדשה הזאת. בספר. שאוכל להראות לו אחרי שתמות.

הוא עישן בדממה.
היא מעכה את הסיגריה שלה על המדרכה וחיבקה את עצמה כנגד הקור.
ממכונת חולפת בקע שיר של "הקיור".
המידע החדש, המרעיש, התעכל בו לאיטו, והתחיל לזרום בגופו, כמו דם, עד שהגיע לקצות אצבעותיו.
בכל מאודו רצה להרוג את המתרגמת שלו לרומנית. להניח את כפות ידיו על צווארה וללחוץ עד שתיחנק. אבל בכל מאודו רצה גם לחבק אותה. להניח את כפות ידיו על מותניה ולקרב אותה לחיבוק חם.
שני הרצונות התגוששו בתוכו במשך רגעים ארוכים, ללא הכרעה, עד שלבסוף כל מה שהצליח לומר לה היה: אבל מה... מה אני אמור לעשות עם כל העיתונאים האלה ששואלים אותי על ההקדשה לבן שלי?

תמציא להם איזה סיפור, היא אמרה. אתה טוב בזה.